

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: P. V. D., státní příslušnost Vietnam,
bytem X,
zastoupený Mgr. Ing. P. K. C., zmocněncem,
adresa pro doručování X,

**proti
žalovanému:** Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2018, č. j. MV-33820-5/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 2. 2015, č. j. OAM-75766-42/DP-2011. Uvedeným rozhodnutím byla prvním výrokem zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

podnikání a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebyla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena, neboť žalobce přestal splňovat podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, když byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území. Druhým výrokem byla tato žádost zamítnuta a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebyla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců prodloužena, neboť žalobce neplnil účel pobytu na území.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Při svých úvahách vycházel především z výpovědi žalobce do protokolu dne 16. 10. 2014, která je jasná a srozumitelná a lze z ní bezpochyby dovodit, že své činnosti na území nevykonává samostatně vlastním jménem a na vlastní odpovědnost ve smyslu § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání. Jsou tedy dány důvody aplikace § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neplní deklarovaný účel pobytů, kterým je podnikání, jako osoba samostatně výdělečně činná. Na tomto závěru nic nemění ani smlouva o sdružení, neboť ji lze, vzhledem k předchozí výpovědi žalobce, považovat za účelovou. Navíc prokazuje pouze jeden samostatný úkon. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2017, č. j. 29 A 97/2015-88, podle kterého právě sdružení bez právní osobnosti bývá nezřídka použito pro zastření závislé práce.
3. Uvedl, že za nezávislou a samostatnou nelze považovat žádnou z činností uváděných žalobcem. Namítané řádné placení odvodů a daní není pro posouzení, zda vykonával samostatnou výdělečnou činnost, relevantní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29).
4. Odkaz na trestní řízení dle žalovaného nedokládá účelovost vydaného rozhodnutí. Žádost žalobce není zamítnuta z důvodu vedeného trestního řízení, z odůvodnění předmětného rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře lze však dovodit, že ani výdělečnou činnost, posuzovanou v souvislosti s tímto řízením, nelze považovat za nezávislou a samostatnou.
5. Dle žalovaného bylo v řízení prokázáno, že žalobce nevykonával za svého pobytu samostatnou výdělečnou činnost. Na základě výpovědi žalobce lze oprávněně učinit závěr, že jím vykonávané činnosti jsou činnostmi závislými, a tudíž vyžadujícími buď povolení k zaměstnání či vydání zaměstnanecké karty. Pokud ji žalobce vykonával bez splnění těchto předpokladů, pak se jednalo o výkon výdělečné činnosti na území v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, tudíž o činnosti nelegální. Tuto skutečnost lze považovat za závažnou překážku pobytu žalobce na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

6. V podané žalobě žalobce namítal, že napadená rozhodnutí jsou nesprávná, neboť správní orgány vykládají účelově celou řadu skutečností, a diskriminační, omezující jeho osobní statut a svobodu, když účelově hodnotí jeho jednání a život.
7. Tvrdil, že v období od 9. 11. 2009 do současnosti podnikal a podniká, o čemž svědčí doklady, které předložil správnímu orgánu a které zajistil u finanční správy. Žalobce každý rok podával řádná daňová přiznání, ze kterých vyplývá, že příjmy z podnikatelské činnosti měl. To že si občas žalobce vydělával i jiným způsobem nicméně ve velmi omezené míře, nemá a nemůže mít vliv na podnikání a jeho soustavnost. Stejně tak situace, kdy se občas v minulosti stalo, že měl problém se zajištěním práce v rámci svého podnikání.
8. Upozornil, že již delší dobu nemá žádný dluh vůči České republice.
9. Účelovost rozhodnutí dle žalobce jednoznačně dokládá odkaz na trestní řízení, ve kterém se ukázalo, že se žalobce nedopustil žádného protiprávního jednání, a v této souvislosti poukaz na to, že žalobce vykonával práci po dobu 3 dnů za částku ve výši 500 Kč za den.

10. Uvedl, že současná práce žalobce je podnikáním, když pracuje ve formě sdružení, své příjmy zahrnuje do příjmů z podnikání a samozřejmě přiznává v rámci daňových přiznání jako soukromý podnikatel. Žalobce předložil správnímu orgánu smlouvu o sdružení, ze které vyplývá, že podniká. K tomu žalobce poukázal na § 829 až 831 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, a tvrdil, že podle nového občanského zákoníku se společník může zavázat k tomu, že ke společnému účelu přispěje jen činností. Takový společník má právo na podíl na zisku a právo užívat věci vložené do společnosti, ale nevzniká mu spoluvlastnický podíl na vložených majetkových hodnotách.
11. Žalobce správnímu orgánu předložil veškeré podklady, včetně dokladů svědčící o tom, že každý rok řádně podává daňová přiznání, v rámci kterých přiznává příjmy z podnikatelské činnosti a doklady svědčící o jeho bezdlužnosti.
12. S ohledem na shora uvedené žalobce nesouhlasil se závěry správních orgánů, že u něj jsou důvody pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

13. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
14. Nad rámec skutečností, uvedených v napadeném rozhodnutí, k námitce žalobce, že „*si občas přivydělával i jiným způsobem, nicméně v omezené míře*“, poznamenal, že výkon zaměstnání bez povolení k zaměstnání, a to i krátkodobě, může být důvodem pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a tudíž i důvodem pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území.
15. Dále konstatoval, že předložená smlouva o sdružení sice evokuje společnou podnikatelskou činnost obou zúčastněných, avšak nelze z ní dovodit faktickou samostatnou podnikatelskou činnost žalobce.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
17. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
18. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 2 živnostenského zákona je živností soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem.
19. Soud o věci uvážil následovně:
20. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, podle které žalobce v období od 9. 11. 2009 do okamžiku podání žaloby, tj. do 5. 2. 2018, podnikal a podniká. Předně žalobci byl povolen pobyt na území ČR za účelem podnikání na základě živnostenského oprávnění. Tento účel pobytu tak měl žalobce plnit po celou dobu svého pobytu. Tvzení žalobce, podle kterého podnikal a podniká, jsou dle názoru soudu jednoznačně vyvrácena skutečnostmi, které žalobce uvedl během výpovědi dne 16. 10. 2014, případně doklady, které žalobce předložil v průběhu správního řízení (kopie cestovního dokladu žalobce). Ve výpovědi ze dne 14. 10. 2016 žalobce mj. sdělil, že do roku 2013 měl problém sehnat práci a z tohoto důvodu nemohl platit zákonem stanovené zálohy na platby pojistného na důchodové pojištění. Skutečnost, že žalobce neměl zaměstnání, zopakoval žalobce i v reakci na dotaz správního orgánu I. stupně, ohledně jeho výpovědi v trestním řízení. Žalobce dále uvedl, že pracuje ve stavebnictví, má živnostenský list. Počátkem roku 2013 začal prodávat v potravinách na adrese P., tj. v místě svého bydliště. Pracuje a bydlí u pana L. H. Pracuje jako prodáváč ve večerce

každý den od 7 hodin do 20 hodin, kdy dělá pouze jednoduché práce (rovná zboží). Objednávky si dělá L. H. L. H. žalobci zadává práci. Žalobce každý měsíc dostává výplatu na ruku.

21. Z výše uvedeného vyplývá, že činnosti vykonávané žalobcem nebyly podnikáním ve smyslu § 2 živnostenského zákona. Z § 2 živnostenského zákona vyplývá, že aby činnost mohla být posouzena jako podnikání, musely by být kumulativně splněny čtyři podmínky, a to muselo by se jednat o soustavnou činnost (1), vykonávanou samostatně (2), na vlastní odpovědnost (3) a za účelem dosažení zisku (4). Nesplnění byť jen jedné z uvedených podmínek vede k závěru, že vykonávaná činnost není podnikáním ve smyslu živnostenského zákona.
22. Pokud jde o období od 9. 11. 2009 do začátku roku 2013 má soud ve shodě se správními orgány za to, že z výpovědi žalobce ze dne 16. 10. 2014 vyplynulo, že žalobce vykonával pouze nahodilou a příležitostní práci, když navíc dle kopie cestovního dokladu žalobce od 10. 10. 2011 do 13. 3. 2013, tj. v období cca 17 měsíců, strávil cca 6 měsíců mimo území ČR. V tomto případě tak nebyl naplněn znak soustavnosti. Pokud pak jde o zbylé znaky podnikání, soud uvádí, že nemohly být správními orgány blíže posouzeny, neboť žalobce žádné bližší údaje o této činnosti neuvedl. Výše uvedené však nic nemění na závěru, že v období od 9. 11. 2009 do 16. 10. 2014 žalobce nevykonával soustavnou činnost, tj. nepodnikal.
23. Za podnikatelskou činnost ve smyslu § 2 živnostenského zákona nelze označit ani činnost vykonávanou žalobcem pro L. H. V tomto případě lze sice dospět k závěru, že podmínka soustavné činnosti byla splněna, když žalobce tuto činnost vykonával od počátku roku 2013. Pokud pak jde o podmínku samostatného výkonu činnosti, soud odkazuje na výpověď žalobce ze dne 16. 10. 2014, podle které práci žalobci zadával L. H., který žalobce zároveň odměňoval. Jinými slovy žalobci byla práce přidělována, a to v závislosti na rozhodnutí L. H., který žalobci rovněž vyplácel (jak uvedl sám žalobce) výplatu. Na základě shora uvedeného má soud za to, že žalobce nevykonával činnost (práci) samostatně. Zároveň v projednávaném případě nelze dospět ani k závěru, že by prodej potravin byl vykonáván na odpovědnost žalobce a za účelem dosažení zisku žalobce. Žalobce totiž dle výpovědi ze dne 16. 10. 2014 vykonával pouze část prací, a to pouze jednoduché práce (rovnání zboží), nikoliv soubor všech prací spojených s prodejem potravin, když např. objednávky dělal pouze L. H. Příjem žalobci byl pak vyplácen měsíčně hotově na ruku L. H., a to dle náhledu soudu za odvedenou práci. S ohledem na výše uvedené a zejména s přihlédnutím k výpovědi žalobce ze dne 16. 10. 2014 soud dospěl k závěru, že činnost žalobce, spočívající v prodeji potravin, nesplňuje podmínky, stanovené v § 2 živnostenského zákona, a to konkrétně podmínky, že je činnost vykonávána samostatně (2), na vlastní odpovědnost (3) a za účelem dosažení zisku (4). Tedy činnost žalobce spočívající v prodeji potravin nebyla podnikáním ve smyslu § 2 živnostenského zákona. Pouze na okraj soud poznamenává, že o skutečnosti, že se nejednalo o podnikání, svědčí i to, že žalobce při popisu této práce ve výpovědi ze dne 16. 10. 2014 používá terminologie typické pro zaměstnanecký poměr (např. výplata, práce).
24. Na výše uvedeném závěru nemůže nic změnit tvrzení žalobce, že nemá žádný dluh vůči České republice. Neexistence dluhu totiž nic nevypovídá o podnikání žalobce.
25. Stejně tak nic nemohou na závěru správních orgánů změnit žalobcem namítaná daňová přiznání. Z daňových přiznání žalobce lze totiž dovodit pouze to, že žalobce měl v daných letech příjem podléhající dani. Avšak nelze z nich nikterak dovodit, zda činnost nebo činnosti, ze kterých tento příjem žalobci vznikl, splňovaly požadavky na podnikání stanovené v § 2 živnostenského zákona, či nikoliv. Jinými slovy daňové přiznání nedokládá, že žalobce skutečně podnikal.
26. Pokud pak jde o „Smlouvu o sdružení“ ze dne 1. 6. 2013, kterou žalobce přiložil k podanému odvolání, pak soud ve shodě s žalovaným má za to, že k předložení této smlouvy došlo účelově. Je tomu tak proto, že se žalobce o existenci této smlouvy v průběhu správního řízení, včetně výpovědi ze dne 16. 10. 2014, nezmiňoval. Poprvé tak došlo k předložení „Smlouvy o sdružení“ až v návaznosti na vydání prvostupňového rozhodnutí. Obsah předložené smlouvy je pak v rozporu s výpovědí žalobce ze dne 16. 10. 2014, kdy například žalobce uvedl, že dělá pouze jednoduché práce (rovná zboží), práci mu přiděluje L. H., objednávky si dělá sám L. H. V rozporu s uvedeným je

v předložené smlouvě uvedeno, že běžné záležitosti může vykonávat každý z účastníků sdružení, u záležitostí, které nejsou běžné, je nutná dohoda všech účastníků (blíže viz čl. 8 této smlouvy).

27. Především však z předložené „Smlouvy o sdružení“ ze dne 1. 6. 2013 nevyplývají žádné faktické skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dovodit, že činnost vykonávaná žalobcem je podnikáním ve smyslu § 2 živnostenského zákona. V předložené smlouvě je totiž pouze obecně uvedeno, že účelem sdružení je provozování potravin, nic víc. „Smlouva o sdružení“ ze dne 1. 6. 2013 tak nemůže nikterak zpochybnit závěr správních orgánů, podle kterého žalobce nepodnikal.
28. Odkaz správního orgánu I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí na trestní řízení neshledal soud účelovým. V této souvislosti soud uvádí, že žalobce v podané žalobě neuvedl, jaký vliv mělo mít toto konstatování správního orgánu I. stupně na napadené rozhodnutí, tedy co žalobce z tohoto konstatování správního orgánu dovozuje. Soud se tedy tvrzením žalobce zabýval pouze obecně. V obecné rovně lze uvést, že odkaz na trestní řízení byl prvostupňovým orgán učiněn za účelem dokreslení situace, kdy žalobce měl problém plnit v období od 9. 11. 2009 do začátku roku 2013 účelu pobytu (podnikání), což se následně odrazilo v ekonomické situaci žalobce v roce 2010 a žalobce byl nucen mj. přijmout (dle svého vyjádření) zaměstnání, které následně vedlo k trestnímu řízení se žalobcem. Samotné vedení trestního řízení však nebylo důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce. Správní orgán I. stupně pak v prvostupňovém rozhodnutí neopominul sdělit, že žalobce byl obvinění zproštěn. S ohledem na skutečnost, že vedení trestního řízení nebylo důvodem zamítnutí žádosti žalobce, toto řízení bylo správním orgánem I. stupně uvedeno pouze k dokreslení situace, přičemž správní orgán I. stupně uvedl, že obvinění byl žalobce zproštěn, nelze mít odkaz správního orgánu I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí na trestní řízení za účelový.
29. Protože soud neshledal konkrétní námitky žalobce důvodnými, nepřisvědčil ani obecným námitkám žalobce, že napadená rozhodnutí jsou nesprávná, účelově vykládají řadu skutečností, jsou diskriminační, omezující jeho statut a svobodu a účelově hodnotí jeho jednání a život. Soud má totiž za to, že obecné námitky žalobce byly rozvinuty v konkrétních námitkách. Jiný závěr by postrádal logiku, neboť v tomto případě by neuvedení konkrétních skutečností, respektive obecnost námitek neumožňovala ve své podstatě provedení soudního přezkumu.
30. Závěrem soud uvádí, že neprovedl žalobcem navrhovaný výslech svědka L. H., neboť má za to, že skutkový stav věci byl správními orgány zjištěn v nezbytném rozsahu, respektive že výslech tohoto svědka by na zjištěném skutkovém stavu věci nemohl nic změnit.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. ledna 2021

Milan Tauber
předseda senátu